

Ellen Barksdale

De laatste adem

Vertaald door Anne-Marie Vervelde

Proloog

Waarin met één telefoontje een bloedige misdaad
wordt geregeld

De beltoon ging een paar keer over. Toen klonk een kalme stem.

‘Ja?’

‘U weet wie ik ben?’ vroeg de beller.

‘Natuurlijk. Heeft u de informatie?’

‘Het wordt de reisdatum die we bespraken. Er is niets veranderd.’

‘Goed. Dus hij is te vertrouwen?’

‘Als een Zwitsers horloge.’

‘Wist u dat die helemaal niet zo precies zijn als de Zwitsers zeggen? Echt betrouwbare horloges –’

‘Wat kan mij dat schelen,’ zei de beller ongeduldig.

‘Het kan nooit kwaad om dingen te weten. Het kan wel kwaad om dingen niet te weten.’

‘Bent u filosoof, of zo?’

‘Je hoeft geen filosofie gestudeerd te hebben om een intelligent gesprek te voeren.’

‘Laten we bij het onderwerp blijven.’ De beller vroeg zich af of de ander wel in staat was om de klus uit te voeren.

Gelach aan de andere kant. ‘U heeft haast, hè?’

‘Ik heb geen haast, ik wil dit gesprek afronden. Hoe gaat u het aanpakken?’

‘Dat ziet u vanzelf,’ was het antwoord. De ander leek niet

onder de indruk van het ongeduld van de beller.

‘Ik wil het graag van u horen.’

‘Hoe meer u weet, hoe groter het risico dat u zich per ongeluk verspreekt.’

‘Goed. Maar kan ik erop rekenen dat u de opdracht volbrengt?’

‘Geen prooi van mij is ooit aan de dood ontsnapt.’

‘Prima. Het geld is onderweg.’

‘Het is al binnen.’ Daarmee werd het contact verbroken.

De beller staarde nog even naar de telefoon voordat hij hem uitzette en in de la legde.

Eindelijk was hij van het probleem af, voor eens en voor altijd.

1

Waarin allerlei ontmoetingen plaatsvinden, waaronder enkele gedenkwaardige

‘Ik ga het niet ontkennen. Ik heb Robert Tennant vermoord.’ Uiterlijk kalm streek Christine Langley een haarlok uit haar gezicht. ‘Het kon niet anders. Hij was een rotzak. Een lafaard. Een duivel. Een leraar die twee jongens de dood in joeg. Door ze belachelijk te maken moedigde hij anderen aan ze te pesten. Hij was verantwoordelijk.’ Ze schudde haar hoofd. ‘En het ergste, nog erger dan het feit dat hij die jongens tot zelfmoord dreef,’ Christine wierp hun een priemende blik toe, ‘was hoe hij ze achteraf bespote, door te zeggen dat ze eindelijk iets moedigs hadden gedaan.’ Ze knikte vastberaden. ‘Hij moest dood. Niet alleen om de jongens te wreken, maar ook om anderen te beschermen; de onschuldigen dan.’

Ze rolde met haar ogen. ‘Nee, speurneus, de school deed niets. De school vond sportieve prestaties belangrijker dan het leven van twee intelligente gevoelige jongens. Tennants overwinningen telden voor de schoolleiding zwaarder dan een paar jongens die buiten de boot vielen. Hem uit de weg ruimen was het enige wat ik kon doen.’

‘Claire Tennant? Die probeerde me tegen te houden. Wilde haar liefhebbende echtgenoot beschermen. Pff.’ Christine haalde haar schouders op. ‘Als je slechte mensen gaat helpen, ben je zelf ook niet helemaal in orde, toch?’

Ze zweeg even, alsof ze ergens naar luisterde.

‘Het was u bijna gelukt om me ervan te weerhouden Claire te straffen. U weet wat ik daarvan vind, hè? Het spijt me dat het zo moet eindigen.’

Ze pakte het pistool dat rechts van haar op tafel lag en schoot drie keer.

Het licht ging uit. Een daverend applaus brak los.

‘Wauw, indrukwekkend!’ zei Nathalie tegen Louise die met een zaklamp bij de lichtschakelaars van de verschillende lampen in de pub stond. Behoedzaam, om de betovering niet in één klap te verbreken, deed de chef-kok stuk voor stuk de lampen weer aan en haalde het publiek langzaam terug naar de werkelijkheid.

‘Ja, echt goed,’ zei ze. ‘Ik zat er vanaf de eerste minuut helemaal in.’

Nathalie knikte en keek rond. ‘Volgens mij had het publiek dat net zo.’

Er stonden wel tachtig mensen in de pub. De toneelvoorstelling was helemaal uitverkocht geweest. Een stuk of tien mensen die op de bonnefooi waren gekomen hadden een staanplaats achterin gekregen. Louise, die altijd aan de brandveiligheid dacht, had zich aan het maximale aantal aanwezigen willen houden, maar Nathalie had haar over weten te halen dat handjevol mensen extra binnen te laten. Het waren vaste klanten die ze graag mocht en die ook geld in het laatje brachten.

Opgetogen napratend schuifelden de bezoekers richting de uitgang om een plek op het terras te zoeken.

‘Het is maar goed dat we een stuk van de parkeerplaats bij het terras hebben getrokken,’ zei Louise terwijl ze toekeken hoe alle stoelen bezet raakten en het bedienend personeel vlot de eerste drankbestellingen opnam.

Nathalie knikte. ‘Dat was een slim idee van jou, Louise.’

‘Ik doe mijn best.’

Nathalie keek naar de oudere vrouw. Ze waren al ruim anderhalve maand verder nadat ze de Black Feather had overgenomen, maar de chef-kok was nog altijd een mysterie voor

haar. Als het waar was wat ze had verteld, was ze geheim agent geweest voor een niet met naam genoemde Britse inlichtingendienst. Hoe had ze het ook alweer gezegd: *Wat is er geheim aan een geheime dienst als iedereen de naam ervan kent?*

Haar zoektocht op internet naar andere dan de bekende geheime diensten had niets opgeleverd. Louise zou haar misschien meer vertellen als ze elkaar wat langer kenden, hoopte Nathalie.

‘Maar deze avond was jouw idee, Nathalie.’ In Louises woorden klonk waardering. ‘Petje af, hoor. Het is meteen een groot succes.’

Louise wist niet hoe dankbaar Nathalie was dat alles probleemloos was verlopen. Het idee was in haar opgekomen na een voorstelling in de dorpskerk. Een rondreizend toneelgezelschap had de oude komedie *Arsenicum en oud kant* opgevoerd in een halflege kerk. Niet omdat er zo weinig belangstelling voor was, de dorpsbewoners waren enthousiast toegestroomd. Maar de kerk was te groot naar de huidige standaard. Vijftig, zestig jaar geleden, toen tv en internet nog geen afleiding voor dag en nacht verzorgden, had de kerk waarschijnlijk vol gezeten.

Dat had Nathalie aan het denken gezet. Als dezelfde voorstelling in de pub had gespeeld, was het uitverkocht geweest. De ruimte in de Black Feather was precies groot genoeg om dit publiek te huisvesten. En opeens zag ze voor zich hoe een slecht bezochte amateurtoneelvoorstelling in de kerk een stampvolle avond in de pub zou kunnen zijn. Bij het doorscrollen van een paar webmagazines over podiumkunsten was ze tot haar plezier een lokale actrice tegengekomen die graag ervaring wilde opdoen in kleine zalen.

Het was een grote opluchting dat de avond zo’n succes was. Zou het voor herhaling vatbaar zijn? Ze kon het alleen maar hopen. De voorstelling van vanavond was een bewerking geweest van het korte verhaal *Schuldig verklaard* van de beroemde schrijver Ian O’Shelley. Het was iets anders dan anders en daarom had het natuurlijk zo veel meer publiek getrokken dan

de zoveelste uitvoering van *Arsenicum en oud kant*.

‘Christine Langley, je was geweldig!’ klonk het opeens naast haar. De stem van Louise verbrak haar gepeins. De hoofdrolspeler was bij hen komen staan.

‘Dank u wel,’ zei Christine blozend. De twintiger was bijna een kop kleiner dan Nathalie en zo tenger dat ze haar niet zou durven omhelzen. ‘Dat is aardig.’

Terwijl ze sprak werd ze aan alle kanten omringd door bezoekers die haar feliciteerden en selfies wilden maken.

‘Nu eerst wat drinken,’ zei Louise.

De jonge actrice baande zich een weg door het publiek en ging met een knalrood gezicht van alle complimenten aan de bar zitten.

‘Biertje?’ vroeg Nathalie.

‘Een glas water, alstublieft,’ zei Christine terwijl ze haar lange haar opbond in een hoge staart. ‘Ik barst van de dorst.’ Er gleed een vluchtige glimlach over haar gezicht. ‘Bovendien zit ik al in een roes – van het spelen.’

‘Was dit de eerste keer dat je een monoloog deed, zo helemaal in je eentje?’ Louise zette een glas water voor haar op de bar.

Christine knikte terwijl ze zichzelf wat koelte toewuifde. ‘Ja, klopt. Ik was zó nerveus. Normaal zijn er minstens twee of drie medespelers die je weer op gang helpen als je vastloopt. Maar met dit stuk... Nu moest ik zelf improviseren en dan maar hopen dat niemand het doorhad.’

‘Je deed het echt heel goed,’ zei Nathalie.

Opnieuw kleurden de wangen van de jonge actrice. ‘Het had beter gekund. U heeft vast gemerkt –’

Nathalie stak haar hand op. ‘Het was fantastisch, Christine, niet alleen het verhaal maar vooral ook jouw toneelbewerking. Weet je, *Schuldig verklaard* is het eerste korte verhaal dat ik ooit las toen ik een jaar of twaalf was.’

‘Geen makkelijke kost voor een kind.’ Louise, die met haar ellebogen op de bar leunde, grinnikte.

‘Ik ben nooit zo’n fan van Enid Blyton en andere jeugd-boekenschrijvers geweest,’ zei Nathalie. ‘Ik hield meer van detectives... toen al! In de bibliotheek vond ik een bundel korte verhalen van O’Shelley en het eerste wat ik las was *Schuldig verklaard*. Vanaf dat moment was ik verkocht.’ Peinzend keek ze door de open ramen naar het geïmproviseerde terras, dat nu propvol zat. ‘Hij woont hier in de buurt, weet je?’

Ian O’Shelley had een huisje bij Cornell’s Field, waar hij een paar keer per jaar een aantal weken doorbracht.

‘Ja, dat vertelde Louise al,’ zei de actrice. ‘Hoe bent u toch aan dat boek gekomen? Ik heb van alles geprobeerd om een eigen exemplaar op de kop te tikken, maar het is niet gelukt.’

Beschaamd zei Nathalie: ‘Ik heb het nooit teruggebracht. Het was het eerste, maar ook het enige boek dat ik ooit uit een bibliotheek heb gestolen.’

‘Nee!’ riep Louise ongelovig.

‘Ja ja, echt. Ik schaam me diep. Ik vertel het nooit aan iemand.’ Nathalie lachte. ‘Ik denk dat zelfs geen van jouw contacten het wist.’

‘O, vermiste bibliotheekboeken, daar kon onze dienst echt van wakker liggen.’

‘Oei, wat zegt dat over de deskundigheid van de dienst?’

Nathalie en Louise schoten in de lach. De actrice keek hen niet-begrijpend aan.

‘Flauw grapje.’

‘Niet uit te leggen, Christine, sorry.’

De jonge vrouw glimlachte. ‘Heel erg bedankt voor deze tekst en de kans die u me gegeven heeft om deze voorstelling te maken. Er zijn al niet zo veel teksten voor één acteur, en deze monoloog is ook nog eens heel erg goed. Het moest gewoon O’Shelley zijn. Hij is echt mijn lievelingsauteur.’

‘Heel graag gedaan,’ zei Nathalie. ‘Ik vond het fantastisch om zo’n aanstormende ster in huis te hebben hier in ons mooie Earlsraven. Je hebt iets prachtigs neergezet.’

‘Dank u wel,’ zei de jonge vrouw verlegen. ‘Maar een ster

ben ik nog lang niet, hoor.'

'Nou, mevrouw Langley,' protesteerde Louise. 'Iemand die drie weken in Londen in *The Mousetrap* van Agatha Christie speelt is toch echt wel een steractrice, hoor.'

'Ik was de understudy van de understudy,' wierp Christine tegen.

'Dus je hebt er maar twee voor je,' zei Louise. 'Terwijl achter jou minstens honderd acteurs staan te trappelen om jouw rol in te nemen, ware het niet dat ze geen van allen zo goed zijn als jij.'

Christine nam een slok water om dit omslachtige compliment te verwerken.

'Kijk, kijk, wie hebben we daar?' klonk opeens een mannenstem in de menigte achter de actrice. 'Als dat de beruchte seriemoordenares Olivia McDonnell niet is.'

Nathalie herkende de stem nog voordat zijn gezicht naast dat van de actrice opdook. Het was een kleine, onopvallende man. Jarenlang had ze zich de schrijver voorgesteld als een rijzige, indrukwekkende persoonlijkheid, totdat ze hem een keer had zien signeren bij een boekhandel in Londen. Deze keer zag hij er nog wat afgetobder en bleker uit dan toen. Wat minder rond ook.

Ian O'Shelley, want hij was het, schudde Christine de hand en feliciteerde haar met haar 'ongelooflijke prestatie'.

'Meneer O'Shelley, ik wist helemaal niet dat u er was,' zei Nathalie terwijl ze over de bar reikte om de schrijver een hand te geven. 'Wat een eer om u te ontmoeten.'

O'Shelley kneep haar hand bijna fijn en keek haar door-dringend aan. 'Gezichten vergeet ik nooit,' mompelde hij. 'Al kan ik u niet thuisbrengen.' Hij grinnikte. 'Maar als u me een single malt inschenkt, zal me dat geen tweede keer overkomen.'

'Dit is Nathalie Ames, de nieuwe eigenaar van de Black Feather,' zei Louise.

'Nieuwe eigenaar?' O'Shelley dacht even na. 'Heeft Henriëtta verkocht? Kwam een van die horecaketens uiteindelijk toch met een bod dat ze niet kon weigeren?'

‘Mijn tante Henriëtta is overleden,’ zei Nathalie voordat hij verder kon praten. ‘Ze liet de Black Feather aan mij na. Sinds een kleine twee maanden ben ik de eigenaar.’

‘Ach, nee toch. Dan wil ik u graag condoleren met de dood van uw tante. Ze was een mooi mens.’

Nathalie knikte spijtig en schonk een whisky voor hem in. ‘Dankuwel. Dat heb ik veel gehoord afgelopen weken.’

‘Ja, de mensen zijn geweldig hier, vindt u niet?’

‘Ik begin ze net een beetje te leren kennen.’

‘Dus u bent niet van hier?’

‘Nee, ik woon... woonde eigenlijk in Liverpool.’

‘Wat interessant,’ zei hij met een glimlach.

Ze grinnikte. ‘Nou, dat weet ik niet, hoor. Ik zou liever van u...’

‘Nee nee.’ Hij wuifde afwerend. ‘Mijn verhaal is helemaal niet interessant.’

‘Juist wel.’ Nathalie lachte om de botte reactie van de schrijver.

‘Weet u,’ ging O’Shelley verder, ‘ik zou het zo verfrissend vinden om mijn lezers eens het hemd van het lijf te vragen, in plaats van andersom.’

‘Echt waar?’ vroeg Nathalie geamuseerd. ‘Dat brengt me op een idee, meneer O’Shelley. Als we nou eens een voorleessessie organiseerden, hier in de Black Feather, met een Q&A, waarbij u voor de verandering vragen stelt aan het publiek.’

‘Ha ha! Geinig idee. Maar ik ben bang dat er geen hond op af zou komen.’

‘Weet ik nog zo net niet,’ hield ze vol. ‘Ik denk dat mensen het juist interessant zouden vinden.’

‘Misschien. Maar voorlezen is niet zo mijn ding. Ik word niet blij als ik herlees wat ik geschreven heb. Dan valt mijn oog op alle zwakheden en wil ik de hele boel verbeteren en herschrijven.’

‘Misschien kunnen we...’ dacht Nathalie hardop, ‘een improvisatielezing organiseren. Een soort live herschrijving, waardoor

we een unieke versie te horen krijgen die nooit geschreven, gelezen of beluisterd is. U leest korte stukken uit het boek voor en daarna vertelt u het verhaal zoals u het op dat moment zou schrijven.'

'Wat kan mensen dat nou schelen? Nee, dat wordt niks,' zei hij.

Nathalie keek vragend naar Christine die haar blik direct begreep. Na even nadenken zei ze: 'En als we nou... Stel dat u stukken waarover u niet honderd procent tevreden bent herschrijft, en dat ik die fragmenten voordraag? Nu op de planken: de herschrijfsessies.'

'Bedoelt u dat ik met u op het podium zou staan?'

Nathalie zag hoe O'Shelley's ogen oplichtten.

'Dat lijkt me geweldig, een enorme eer,' verzekerde Christine hem.

'Dat is lief van u. Het is wel veel werk,' stribbelde hij tegen. Maar Nathalie zag de geestdrift in zijn ogen. Het ego van de gevierde schrijver was gestreeld.

'Nou, vooruit dan maar, ik zal het in overweging nemen, zij het onder een heel groot voorbehoud. Wie weet komt de dood me wel halen voordat ik een beslissing kan nemen.'

'Zeg dat niet!' zei Nathalie.

O'Shelley lachte. 'Als woorden genoeg waren om zoiets te laten gebeuren, hadden mijn drie ex-vrouwen jaren geleden al het loodje gelegd.'

'U bent verschrikkelijk, meneer O'Shelley!'

'U kent mijn ex-vrouwen niet.'

Nathalie wilde dolgraag weten waarom hij drie keer gescheiden was, en beet op haar tong om de vraag niet te stellen. Eerst moest ze O'Shelley overhalen om op te treden in de pub.

'Wanneer zullen we het optreden doorspreken?' vroeg ze.

'In principe kan ik morgenvroeg. Of morgenmiddag. Of morgenavond. Of overmorgen...'

Nathalie begon zich af te vragen waar ze aan begonnen was.

'Hier heeft u mijn kaartje,' zei ze. 'Bel maar wanneer u het

wilt bespreken. Spoedig, hoop ik.' Ze keek hoe de mensen elkaar verdrongen om een handtekening van Christine Langley te bemachtigen. De jonge vrouw was een groot talent maar een bescheiden persoonlijkheid. Hoe lang zou het duren voordat ze net zo'n ego als O'Shelley ontwikkelde?

'Okidoki. Dan ga ik maar weer eens op huis aan. Ik moet nog wat woorden in de Triumph Adler tikken,' zei O'Shelley.

'Natuurlijk. U schrijft nog op een typemachine!' Dat was zo charmant aan hem.

O'Shelley stond erom bekend dat hij op een ouderwetse typemachine werkte. Het had iets romantisch. Zelf had ze als kind altijd graag achter de oude Hermes 3000 van haar opa gezeten. Als ze de lichtgroene toetsen onder haar vingertoppen voelde, stelde ze zich altijd voor dat ze vol inspiratie zat te schrijven.

'Het lijkt me verschrikkelijk vermoeiend werken,' mengde Louise zich in het gesprek. 'Het indrukken van die zware toetsen alleen al, en geen mogelijkheid hebben om je woorden te deleten als je niet tevreden bent.'

'Het vereist veel concentratie.' O'Shelley keek haar aan. 'Ik kies mijn woorden zeer zorgvuldig. Maar er gaat een hoop voorbereiding aan vooraf. Tegen de tijd dat ik de eerste zin schrijf weet ik al hoe de laatste zin zal luiden. Al komt het ook weleens voor dat je onverwacht een andere weg in slaat...' Hij leek in gedachten te verzinken. 'De machine wordt een deel van mij als ik schrijf. Een deel van een proces dat ik niet zou willen veranderen.' Hij knikte de vrouwen toe en zei: 'Mijn trouwe Triumph roept. Hij wil dat ik wat langer doorwerk vandaag. Maar voordat ik ga, drink ik mijn whisky buiten op. Het is nog vroeg, tenslotte.'

Hij draaide zich om zonder de vrouw te zien die vlak achter hem stond om een glas champagne van de bar te pakken. Voordat ze iets kon zeggen sloeg zijn schouder tegen haar arm. De champagne vloog uit het glas en kwam op haar pastelkleurige zomerjurk terecht waar zich al snel een grote donkere vlek

verspreidde.

‘O nee!’ riep O’Shelley. ‘Deed ik dat?’

De vrouw, een jeugdig ogende veertiger met een zwart pak-gekapsel, keek hem verontwaardigd aan. ‘Ja, wie anders?’

O’Shelley had al een stapel servetten van de bar gegrist om de vlek droog te deppen, waarop de vrouw in woede ontstak. ‘Blijf van me af!’

De schrijver stak zijn handen omhoog. ‘Mijn excuses, *lady*! Ik wilde alleen maar helpen.’

De vrouw herstelde zich. ‘Sorry dat ik zo uitval. Ik bedoel dat ik dit zelf wel zal doen.’ Toen vertrok haar gezicht in ontzetting. ‘U bent Ian O’Shelley. O hemel. Het spijt me. Ik ben normaal nooit zo grof. Zou ik een handtekening van u mogen?’

‘Dat is wel het minste wat ik kan doen.’ Hij keek schuin naar haar op en Nathalie zag de twinkeling in zijn ogen. ‘Ik wil mijn klunzigheid graag goedmaken. Mag ik u uitnodigen om een fles champagne met mij te delen? Ik trakteer.’

Een hele fles, dacht Nathalie verbaasd. Moest die ouwe vos niet naar huis om te werken?

‘Ik denk dat mijn man dat niet zo leuk zou vinden,’ zei de vrouw met een ondeugend lachje.

‘Is hij hier dan?’

‘Nou nee, dat niet. Hij is op reis. Naar Afrika, om precies te zijn,’ antwoordde ze.

‘Naar Afrika? Toch niet om een leeuw te schieten, hoop ik?’ grapte O’Shelley.

De ogen van de vrouw werden groot van verbazing. ‘Hoe raadt u het!’

‘Hoe raad ik wat?’

‘Dat hij op jacht is.’

‘Het was maar een grapje.’ Hij keek haar schuin aan. ‘U gaat me toch niet vertellen dat hij dat werkelijk doet?’

Ze knikte. ‘Hij jaagt op groot wild.’

‘Een jager op groot wild,’ herhaalde hij op gedragen toon. ‘Ik kan me niet eens... Verschrikkelijk!’

‘Ja... Nee! Wat moet ik zeggen?’ vroeg ze. ‘Hij is...’

‘Een moordenaar,’ zei O’Shelley hard. ‘Laat hem toch naar de hel lopen! Hij is geen haar beter dan een stierenvechter.’

Even keek de vrouw hem met open mond aan. Haar gezicht was vuurrood, maar Nathalie kon niet zien of ze boos was of zich schaamde. Daarna draaide ze zich abrupt om en beende het café uit.

‘Die zien we voorlopig niet terug, denk ik,’ zei Louise. ‘Maar wat dat jagen betreft ben ik het wel met u eens, me-
neer O’Shelley.’

‘Wie was dat dan?’ vroeg Nathalie. ‘Ik heb haar nog nooit gezien.’

‘In de pub heb ik haar ook niet eerder gezien, maar dit was Eileen Robbins-Allison,’ verklaarde Louise. ‘De vrouw van David Robbins.’

‘Een man die zijn tijd besteedt aan het doodschieten van dieren.’ O’Shelley schudde zijn hoofd.

‘Nou, jagen is zijn eh... hobby.’ Louise trok een vies gezicht. ‘In het dagelijks leven is hij hedgefondsmanager.’

‘Dat verklaart een hoop,’ zei de schrijver terwijl hij handtekeningen zette op bierviltjes die fans hem toestaken. ‘Beide hebben te maken met gieren, hyena’s en andere aaseters, op de een of andere manier.’ Hij hief zijn hoofd. ‘Gek dat ik nou alweer aan mijn drie exen moet denken.’

2

Waarin Louise een interessante observatie doet

Toen de schrijver de pub had verlaten, ging Louise het bedienend personeel helpen alle tafels en stoelen terug op hun plek te zetten. Het maakte een hoop lawaai op de houten vloer. Nathalie stond achter de bar.

‘Interessante avond, hè?’ zei Nathalie tegen Christine. ‘Eerst die fantastische voorstelling van jou, vervolgens onverwacht de ontmoeting met de schrijver van het stuk, en nu ga je misschien wel met hem optreden.’

De actrice knikte. ‘Als u mij niet zo nadrukkelijk had aangekeken, was het nooit in me opgekomen om zoiets voor te stellen.’

‘Ik denk dat hij genoten heeft van je voorstelling. Hij had er meteen tussenuit kunnen glippen, maar nee, hij kwam hier naartoe om jou te ontmoeten. Ik weet zeker dat hij dat voorleesproject heel graag met je wil doen.’

Christine schokschouderde wat. ‘Het ontbreekt me soms aan zelfvertrouwen. Of nee, dat is het niet. Ik weet best dat ik goed ben. Maar ik ben niet iemand die dat van de daken wil schreeuwen.’

‘Bescheidenheid is een mooie eigenschap zolang ze je niet verhindert om kansen te grijpen.’

‘Ja, misschien heeft u gelijk,’ zei Christine. ‘Nu ik mijn vuurdoop heb gehad voel ik dat ik dit stuk ook op andere plekken

zou kunnen spelen. Zelfs voor een groter publiek. Ik ga eens uitzoeken of er in de omgeving geschikte podia zijn.'

'Alleen hier in de omgeving?'

'Ja, ik moet wel naar huis kunnen rijden na een voorstelling,' legde de jonge vrouw uit. 'Ik heb niet veel geld. Helemaal niet, eigenlijk. Misschien moet ik podiumhuur betalen. Dus een hotelovernachting kan ik me niet veroorloven.'

Nathalie leunde voorover. 'Wil jij echt op de planken staan? Word je blij van het idee dat er een zaal van een paar honderd mensen op je zit te wachten?'

'Absoluut.' Christine keek Nathalie vastbesloten aan. 'Alleen heb ik nog geen idee hoe ik dat voor elkaar moet krijgen.' Ze staarde even voor zich uit. 'Uiteindelijk heb je een heel team nodig om zo'n voorstelling op verschillende podia te kunnen spelen. Ik... *o my god*, hoe langer ik erover nadenk, hoe minder ik...'

'Niet doen,' zei Nathalie. 'Geen paniek. Andere mensen kunnen jou alles wat erbij komt kijken uit handen nemen, zodat jij je kunt concentreren op waar jij goed in bent. Namelijk je stuk spelen.'

'Ja, dat kan. Maar die mensen moeten betaald worden voordat ik ook maar een cent heb verdiend. Ik kan moeilijk van ze vragen mij op mijn woord te geloven dat ze uiteindelijk een salaris zullen krijgen.'

'Een vriendin van me werkt bij een muziekagentschap,' peinsde Nathalie.

Christine schudde haar hoofd. 'Dat kan ik al helemaal niet betalen. Ik moet op zoek naar sponsors die er vertrouwen in hebben dat ik meer dan tachtig toeschouwers trek, afgezien van mijn bureu.'

'Nee nee, luister.' Nathalie keek de verbaasde actrice geestdriftig aan. 'Deze vriendin staat bij mij in het krijt. Al jaren zoekt ze manieren om mij een gunst te verlenen. Ik krijg om de haverklap een vlucht naar Las Vegas voor een concert van Elton John aangeboden. Of van Cher. Of Celine Dion.'

‘En dat accepteert u niet?’ vroeg Christine verbijsterd.

Nathalie pakte een doek om de bar schoon te maken. ‘Die shows in Las Vegas, dat vind ik eigenlijk geen concerten. Ik wil niet aan een tafel een peperdure steak eten terwijl iemand een paar meter voor me een show opvoert. Ik eet óf ik luister naar een concert. En dan wil ik vlak voor het podium staan en lekker dansen.’

Christine knikte. ‘Ja, dat heb ik ook. Maar wat heeft dat met mijn voorstelling te maken?’

‘Nou, ik geef de gunst door aan jou.’

‘Ik wil niet onbeleefd zijn, maar ik wil ook niet naar Las Vegas.’

‘Nee, ik bedoel: wat mijn vriendin vanuit het agentschap aan mij wil spenderen, kan ze ook in jou investeren. Door optredens van jou te boeken bij een paar goede theaters en alles te regelen wat daarbij komt kijken.’

De jonge vrouw keek haar ongelovig aan. ‘Dat kan ik niet accepteren.’

‘Gewoon doen,’ zei Louise die net binnen kwam met een dienblad vol lege glazen en naar een collega gebaarde dat er nog een rondje bier moest komen. ‘Als Nathalie een gulle bui heeft, moet je je kans grijpen.’

‘Zie je wel?’ Nathalie lachte. ‘Neem dan tenminste haar advies over.’

‘Maar...’

‘Christine, mijn vriendin kan op dit moment niets voor me doen,’ sprak Nathalie op de jonge vrouw in. ‘En mocht dat ooit wel zo zijn, dan zal ze me heus niet weigeren, omdat ik de gunst doorgegeven heb aan jou. Als je iets terug wilt doen zou je hier in de Black Feather een voorpremière kunnen geven, voor een speciaal VIP-publiek.’

‘Nou goed, als u het zo ziet...’ Er verscheen een stralende glimlach op Christines gezicht.

‘Laten we dit bespreken wanneer ik terug ben uit Liverpool.’

Toen de bar gesloten was, ging Nathalie nog even naar haar

kantoor. Vermoeid legde ze haar benen op het bureau en pakte haar to-dolijst erbij om te zien of ze nog iets af moest maken. Gelukkig kon ze de helft van de lijst al afvinken. Verder stonden er veel klussen op die ze komende week aan verschillende medewerkers kon uitbesteden. De laatste dingen kon ze binnen een paar uurtjes wegwerken.

‘Ooit gehoord van sluitingstijd?’ In de deuropening stond Louise, hoofdschuddend.

‘Ach, je weet hoe het gaat,’ zei Nathalie. ‘Ik wil de dringende zaken vanavond afgehandeld hebben.’

‘Want eind van de week ga je naar huis,’ vulde Louise aan. ‘Hè?’

‘Naar Liverpool, bedoel ik. Je thuis.’

‘O ja. Daar heb ik zin in.’ Nathalie knikte. ‘Het eerste wat ik doe is naar de kapper gaan.’

‘Sjiek, hoor. Weinig mensen rijden helemaal naar Liverpool om hun haar te laten knippen.’ Ze was even stil. ‘We hebben hier ook kappers, weet je.’

‘De barbier in Holstead-on-Dyme, bedoel je?’ Nathalie glimlachte. ‘Ik ben bij meneer Thorpe langsgeweest. Een paar minuten maar. Hij vond mijn haar te kort voor een vrouw en wil het niet knippen.’

‘Te feministisch natuurlijk. Meneer Thorpe is een lieverd, hoor. Was zijn zoon er niet?’ Louise streek over haar ultrakorte haar. ‘Dat is mijn kapper. Hij is wel goed.’

‘Is dat zo?’

Daar ging Louise niet op in.

Nathalie haalde haar voeten van het bureau en legde de lijst opzij. In plaats daarvan pakte ze een map en legde die geopend voor zich.

‘Als ik toch in Liverpool ben, kan ik net zo goed naar mijn vaste kapper gaan.’

Louise glimlachte. ‘En verder?’

‘Mijn moeder gaat de hele week mijn lievelingsgerechten koken. Je moet niet gek opkijken als ik bij terugkomst niet

meer door de deur pas.'

'Dan hijsen we je door het raam,' beloofde de kokkin. 'Wordt het een drukke week?'

'Ja, ik heb heel veel te doen. Ik moet mijn Liverpoollijst echt bij me hebben, anders vergeet ik de helft van mijn afspraken.' Ze greep de muis om een herinnering in haar digitale agenda te zetten.

'En Glenn?'

'Wat is daarmee?'

'Ga je hem ook zien?'

'Ja, natuurlijk.'

Het was even stil en Nathalie voelde dat Louise naar woorden zocht.

'Kijk je ernaar uit om hem te zien?'

'Tuurlijk! Waarom niet?' vroeg ze verdedigend.

'Het is maar een vraag.'

'Waar wil je nou naartoe, Louise?'

De kokkin ging in de stoel tegenover haar zitten. 'Je gaat een week naar huis. Je vertelt over je kappersafpraak, over eten bij je ouders – elke dag, als ik het goed begrijp – en over een hele lijst met afspraken die je niet mag vergeten, maar geen woord over Glenn.'

Louise had gelijk. Nathalie staarde in de map zonder iets te zien.

'We hoeven het er niet over te hebben als je dat niet wilt, Nathalie.' Louise schoof naar voren en legde haar handen op de hare. 'Maar sinds je hier bent heeft Glenn drie van de vier weekenden waarop hij langs zou komen afgezegd. En toen je er drie weken geleden heen ging, was het alleen om de zomerkleren op te halen die hij zogenaamd vergeten was mee te brengen. Ik zag dat het je irriteerde, en terecht.'

'Ja, maar...' begon Nathalie kleintjes.

'Nathalie, je mag altijd je hart bij me luchten. En als je mijn mening niet op prijs stelt, is dat ook prima.'

'Ik hoor juist graag wat jij vindt,' zei Nathalie. 'Jij kijkt vaak

anders tegen de dingen aan, dat is heel verfrissend.'

Louise trok haar handen terug. 'Dan is het goed.'

'Nou, vertel, wat wilde je zeggen?' vroeg Nathalie.

'Het lijkt niet helemaal lekker te gaan tussen jou en Glenn,' begon Louise.

'We hebben elke dag contact,' zei Nathalie. 'Berichtjes.'

'En bellen jullie ook?'

'Af en toe.'

'Is dat genoeg?'

Nathalie aarzelde. 'We zijn allebei druk met ons werk. Het is niet zo spannend om dagelijks uit te wisselen wat er goed of fout is gegaan.'

'Interesseert Glenn zich wel voor wat je hier doet? Of beseft hij dat hoe meer jij hier voor elkaar krijgt, hoe kleiner de kans is dat je na een jaar teruggaat naar Liverpool? Volgens mij voel jij je op je plek hier. Je bent er nog geen twee maanden, maar je loopt nu al rond alsof je nooit iets anders hebt gedaan.'

Nathalie voelde dat ze zich moest verdedigen. 'Wie zegt dat, jouw onderbuik?' zei ze terwijl ze achterover ging zitten.

'Ja. Alles is precies zoals toen je tante nog leefde. Misschien is het uit respect voor haar dat je al haar spullen laat zoals ze zijn in plaats van ruimte te maken voor je eigen spullen. Je hebt nog niets naar je hand gezet; hier op kantoor noch in de zaak of de keuken. Alsof je niet nieuw bent, maar hier al jaren woont. Ik hoor je ook steeds zeggen dat je naar Liverpool gaat in plaats van naar huis.'

Nathalie trok haar wenkbrauwen op. 'Is dat zo?'

'Voel je je niet al helemaal thuis? Misschien ben je er niet eens van bewust. Maar het viel me op dat je tegen Christine zei hoe fantastisch het is om zo'n aanstormende ster in huis te hebben – hier in ons mooie Earlsraven, zei je.'

Nathalie haalde diep adem. Het was duidelijk dat er meer dan genoeg te overdenken was tijdens de reis naar Liverpool.

Eerder verschenen van Ellen Barksdale:

Al is de leugen nog zo snel...

e-book november 2025

Dit is deel 2 in de serie Thee? Koffie? Moord!

Oorspronkelijke titel *Tee? Kaffee? Mord! Die letzten Worte des Ian O'Shelley*

Oorspronkelijke uitgever Be, het eBook-Imprint van Bastei Entertainment
Copyright © 2019 by Bastei Lübbe AG, Köln

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau B.V.,
Amsterdam, www.lindakohn.nl

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance
with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Anne-Marie Vervelde

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, naar een ontwerp van Kirstin Osenau

Omslagillustraties © Shutterstock/SJ Travel Photo and Video, © Mary Ro/
Shutterstock, © mubus7/Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 7966 2

ISBN luisterboek 978 90 261 7967 9

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met
bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in
het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvou-
digd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm,
elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige an-
dere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Tekst- en datamining niet toegestaan.